

År 2019 blev jag inlagd på Bispebjergs sjukhus i nordvästra Köpenhamn. Jag lider av en kronisk autoimmun tarmsjukdom som heter ulcerös kolit. Min kropp angriper sig själv. Sjukdomen är oförutsägbar och märklig. Ingen vet varför just jag har drabbats av den. Den kan flamma upp på grund av stress och viss sorts mat, och tyvärr också av för mycket vin. När jag blev sjuk upptäckte jag att min kropp och mitt psyke hänger ihop. Om jag är sorgsen blir jag även sjuk. Ingen vet vad mitt immunsystem framöver kommer att göra mot mig, mot samhället jag lever i och mot dem som älskar mig.

2020, ett år efter det att jag blev inlagd, kunde man i tidskriften *Mandag Morgen* läsa artikeln ”Kvinnor är fortfarande en förlustaffär för statskassan”. Den var en uppföljning av den sju år gamla succén ”Kvinnor är en förlustaffär för samhället”, som publicerades av Danmarks Radio 2013.

Jag läste artikeln i *Mandag Morgen* med stort intresse. Rubrikerna ovan skiljer sig inte så mycket från de flesta andra om ekonomi. De framstår som objektiva och logiska. Värde framställs som ett resultat av ett räkneexempel. Som en fråga med ett enkelt svar. Vem håller inte med om att kvinnor är som blodsugare på den danska statskassan?

Siffrorna i artikeln kom från det danska finansdepartementet. Deras beräkningar var ganska enkla: de hade tittat på summan av kvinnornas samlade skatteinbetalningar och satt det i förhållande till kostnaderna för de tjänster de tog

emot under sina liv, och sedan jämfört detta med männens. Kvinnorna fick mer än de gav, stod det – de tog ut mer föräldraledighet, jobbade deltid i större utsträckning och hade i typfallet lågavlönade jobb i offentlig sektor. De ”dränerade” även den offentliga sektorn genom att ha för vana att göra dyra saker, som till exempel att föda barn. Danmark skulle vara rikare om kvinnornas liv var mer som männens, konstaterade ekonomiexperterna. Kvinnorna ägnade för mycket tid åt att ta hand om andra människor, både med och utan lön.

De människor jag hade mött på Bispebjergs sjukhus var enligt både denna logik och departementet en stor del av problemet. De arbetade i offentlig sektor, flera av dem utan att tjäna några större summor. Värdet på deras bidrag mättes med priset på deras arbete, deras insats ansågs inte skapa något värde i övrigt. Det gjorde mig förundrad. De hade räddat mitt liv. Vartenda öre jag har tjänat sedan dess är en direkt effekt av deras arbete.

Något kändes väldigt fel. Det var som att vi hade en helt förvrängd syn på vad värde är. Hur kunde statens ekonomer komma fram till en sådan slutsats, och hur kunde den vara så allmänt accepterad att den inte ifrågasattes alls, som om det rörde sig om objektiva fakta? Den här boken söker svaren på det. Det blir en historia om hur ett särskilt sätt att se på värde har övertrumfat alla andra. Du kanske upplever det som att ekonomin styr ditt liv när du får din lön eller gör dina bankärenden. Men varenda vaken timme är formad efter statens beräkningar. Alla yrken, aktiviteter, varor och relationer är del av det vi kallar ”ekonomin” och har tilldelats en siffra som representerar deras värde. Kunskap om hur det här systemet fungerar sätter ljus på de beslut och tankar som formar hela vårt samhälle. Detta system kan verka omöjligt att ifrågasätta, men tro mig, det är det inte.

Maktens språk

Ekonomi är politikens modersmål, det är maktens språk. Inga andra tänkesätt är ens i närheten av att ha samma inflytande som ekonomins verktyg har. Det som det finns ”pengar till” är synonymt med det som är ”möjligt”. Ofta pratar vi till och med om samhället som ”ekonomin”.

Precis som rubrikerna om kvinnor som en börda, framställs den ekonomiska debatten ofta som självklar. Det är som att vi tror att det sitter några extremt excelkunniga personer någonstans som utan problem kan svara ja eller nej på om vi har råd med bättre bemanning på våra sjukhus. Det är inte så konstigt att vi tror det. Delvis tack vare medierna, som älskar ja- och nej-svar i kombination med diagram som ser myndiga ut, lever vi i villfarelsen att ekonomi är en exakt vetenskap som saknar en större intern diskussion. Många skulle nog bli överraskade om de hörde att ekonomerna är oense om vad pengar är, vad en bank bör göra, vad produktivitet betyder och vad inflation innebär. I mitt arbete med ekonomi har det faktiskt varit svårt att hitta en enda sak som ekonomerna är överens om. Två av världens mest kända ekonomer, Paul Krugman och Gregory Mankiw, är oense om något så grundläggande som huruvida jätterika personer förtjänar att ha så mycket pengar. Varenda dag råder det oenighet om dåtiden, nutiden, framtiden.

Jag tycker att den typen av diskussion är bra. Det är så det ska vara i en samhällsvetenskap som ägnar sig åt att studera oss människor och vårt beteende. Ändå kommer den offentliga diskursen hela tiden med tvärsäkra ekonomiska svar, som om den här oenigheten inte alls existerade.

Det beror på det dominerande ekonomiska tänkesättet. Det är det som får mest utrymme i offentliga institutioner, i organ som EU och i medierna. Dominansen tar sig uttryck i att slutsatserna får läggas fram utan någon redogörelse för vilka

antaganden om människor, samhälle och rättvisa de bygger på. En sådan ser vi nästan aldrig till. Jag har valt att kalla den här sortens ekonomi för *den etablerade ekonomin*.

Det finns en massa andra ekonomiska idéer än de etablerade i omlopp ute på universiteten, och flera av dem kommer att presenteras i den här boken. Men alla dessa spännande ekonomer som kommer med alternativa visioner och metoder har till sin stora förtret ofta ett oerhört begränsat inflytande på hur samhället faktiskt inrättas. Som ekonomen Diane Coyle skriver i sin bok *Of Cogs and Monsters*, finns det alltid en eftersläpning mellan universiteten och det som används i praktiken.

Ekonomen Joan Robinson sa en gång: ”Syftet med att studera ekonomi är inte att få en uppsättning färdigförpackade svar på ekonomiska frågor, det är att lära sig hur man undviker att bli lurad av ekonomerna.” Många av oss blir lurade av den etablerade ekonomin varje dag. Inklusive statsministrar, journalister och toppchefer. Inklusive ekonomer.

En kamp om sanningen

Den första anledningen till att vi har ett etablerat ekonomiskt tänkesätt (och tusentals oetablerade) är givetvis att den ekonomiska debatten är en maktkamp. Ekonomen Paul Samuelson sa en gång att han struntade i vilka som skrev ett lands lagar så länge han själv fick lov att skriva läroböckerna i ekonomi. Det var mycket klokt sagt. Den vetenskap som definierar vad som har ett värde är den vetenskap som formar framtiden. Det är därför så många människor genom historien har kämpat för att just deras ekonomiska analys ska anses vara den ”sanna”.

Den andra anledningen är att det inom politiken råder stor efterfrågan på exakta svar. Det gör det tufft för ekonomins oetablerade varianter, för när vi väl har fått ett dominerande

narrativ är det svårt att utmana. Det finns inget en politiker älskar mer än att kunna säga: ”Mitt förslag kommer att skapa 3 500 nya jobb!” Eller: ”Mitt förslag kommer att leda till besparingar på 22 miljoner!” Det finns en trygghet i sådana uttalanden, både för medborgarna och politikern själv. Framtiden kan kännas riktigt otäck och siffrorna signalerar att läget är under kontroll. Det korrekta politiska beslutet är bara en miniräkna-re bort. Den etablerade ekonomin har varit bra på att få sina svar att se tillförlitliga och vetenskapliga ut.

Men det är en bedräglig auktoritet. Ingen vet vad som kommer att hända 2030. De flesta ekonomer vet inte ens vad som kommer att hända om sex månader.

De metoder som ekonomerna har utvecklat har gett dem en makt som saknar motstycke. Det råder inget tvivel om att ekonomi är den mest inflytelserika vetenskapen i modern politik, oavsett vilket område det är som ska analyseras. Och vem skulle inte frestas av drömmen om en vetenskap som med sådan auktoritet kan prata om så pass skilda saker som äldrevård och fraktcontainrar?

Ekonomernas svar på politikernas uppdrag och frågor utmålas som neutrala omdömen. Överallt i världen finns det finansministerier och finanspolitiska råd, medan man sällan hör talas om några sociologiska eller antropologiska dito. Sociologen Marion Fourcade, som forskar om ekonomernas makt, har kallat detta för ”ekonomernas överlägsenhet”. Det här är dubbelbottnat: Det stämmer att de har större makt än de andra samhällsvetenskaperna. Men den här makten har också gett dem ett betydande ”självförtroende” vad gäller att uttala sig om politiken och dess konsekvenser. Ett självförtroende som stundom har en tendens att svämma över alla bräddar.

När den danska regeringen 2021 och 2023 tillsatte expert-grupper för att undersöka klimatskatter respektive arbetsmark-

nadsreformer, var över hälften av ledamöterna ekonomer och ingen hade en bakgrund inom natur- eller samhällsvetenskap. Och i det danska finanspolitiska rådet, som bedömer effekterna av danska politiska beslut, får bara ekonomer sitta. Enligt dem själva är deras analyser ”ett oberoende bidrag till beslutsunderlaget för den ekonomiska politiken”. När dagstidningen *Information* 2013 granskade det finanspolitiska rådets tillväxtprognoser fann man att de bara stämde en gång av trettiofem.

När du läser en rubrik i tidningen om hur mycket något i staten ”kostar” kommer siffran du ser ofta från de instanserna. Det är bara i sällsynta fall som siffrorna och slutsatserna verkligen ifrågasätts – i alla fall offentligt.

Varför en feministisk ekonomi?

Sedan 1960-talet har feministiska ekonomer ifrågasatt rådande föreställningar om värde, särskilt vad gäller det som kallas för reproduktion: alla avlönade och oavlönade aktiviteter som krävs för att hålla människor friska, krya, glada och vid liv. I den här boken är denna definition väldigt bred; den innefattar allt från grundskolan till att trösta en vän som just har blivit lämnad av sin partner. Reproduktion kan omfatta allt där minst två människor skapar något tillsammans som bidrar till att antingen den ena eller bägge två blir mer friska, krya, glada och håller sig vid liv. Jag använder orden *reproduktion* och *omsorgsarbete* för de här aktiviteterna (och ibland *underhåll*).

Vi pratar ofta om omsorgsarbete som något som bara sjuka, gamla, funktionsvarierade och barn behöver. Så tänker man inte inom den feministiska ekonomin: vi ser omsorgen som en konstant i allas liv. Det är en förutsättning för att vi alla ska finnas här även i perioder då vi är friska och till synes självgående. Inga människor klarar sig utan att andra förr eller senare tar hand om dem och behandlar dem som jämlika och värdefulla.

Ingen människa kan existera utan andra människors omsorg, och därför är *omsorgsarbetet det arbete som gör allt annat arbete möjligt*. Det är detta vi inom den feministiska ekonomin tror på, vilket – som du kommer att se – är en väldigt radikal ekonomisk tes.

Det kallas inte feministisk ekonomi därför att det bara är kvinnor som har nytta av att förstå vilka som får ta emot omsorg, vilka som utför den och hur vi värderar den. Det kallas feministisk ekonomi därför att kvinnor, på gott och ont, har ägnat mer tid åt de här aktiviteterna, både förr och nu. Omsorgsarbete angår oss alla, eftersom det präglar våra hem, våra arbetsplatser och hela vår stat.

Om du vill ha en bok som kan ge dig konkreta tips på hur du skapar mer jämställdhet hemma, så är inte det här rätt bok för dig. (Såvida du inte precis som jag känner att det finns ett stort självhjälpsvärde i historiska översikter och politiska analyser. I så fall är den här boken perfekt för dig!) Min blick är riktad rakt mot det system som vi alla är en del av och vilket vi gör våra val utifrån. Jag struntar i om du är hemma med barn, företagare eller lyckligt barnlös. Oavsett vilket är du en person som under livets gång både tar emot och utövar omsorg. Det är inte självklart under vilka omständigheter vi tar hand om varandras kroppar och psyken – det är en evig kamp både att få göra det och att få slippa det.

Den här boken kan möjligen ge intrycket att det bara finns ciskvinnor, cismän och heterosexuella kärnfamiljer. Det beror på den etablerade ekonomins sätt att behandla kön. I sin strävan efter att vara neutral och matematisk har den haft oerhört svårt att förhålla sig till att kroppar är olika, eller att det förekommer saker som diskriminering och ojämlikhet. Trots att alla föds med olika förutsättningar har den etable-

rade ekonomin skapat och utgått från det ganska fyrkantiga begreppet en "normal" person. Det är också därför den etablerade ekonomin har svårt att beskriva produktionen av arbetskraft, varifrån den kommer och vad som krävs för att den ska bli till. Men det gör inte att ekonomi är irrelevant för dem som inte sällar sig till det heteronormativa synsättet på kön och familj. Tvärtom! Produktion av arbetskraft har alltid varit en av ekonomins kärnfrågor. Det är därför klappjakt på barnlösa ciskvinnor, transpersoner, queert liv, och alternativa familjebildningar har fått starkt stöd av illa dolda ekonomiska argument om att dessa människor inte lever upp till sina reproduktiva skyldigheter gentemot samhället (som en kandidat till USA:s vicepresidentpost nyligen uttryckte det angående demokrater utan barn: "ett gäng barnlösa *cat ladies* som är så missnöjda med sina egna livsval att de vill att resten av landet ska lida också"). Det vi anser vara en riktig man, en riktig kvinna och en riktig familj har i allra högsta grad med ekonomi och arbetsfördelning att göra. En kärnfamilj där en är den huvudsakliga familjeförsörjaren och den andra är den huvudsakliga omsorgspersonen men också lönearbetar är en ekonomisk enhet, men också en källa till kärlek och omsorg. Ur den etablerade ekonomins perspektiv är kärnfamiljen ett mycket kostnadseffektivt sätt att skapa arbetskraft: det kan nästan inte bli billigare att få fram nya medborgare än i den konstellationen. Den har tydliga roller, med minsta möjliga antal timmar och vuxna inblandade. Oavsett vad du har för kön och sexualitet och hur din familj ser ut kommer du att upptäcka att allt som inte passar in i kärnfamiljen möter envist institutionellt och kulturellt motstånd i samhället så som det ser ut idag. Man kan stuva runt lite – kanske är heteromannen den primära omsorgspersonen, kanske finns det två föräldrar av samma kön. Men ekonomin disciplinerar oss. När rådande

teorier säger att omsorg saknar värde, ska så lite tid och resurser som möjligt satsas på den.

Danmark är ett av världens mest jämställda länder, men faktum är att kvinnor i genomsnitt arbetar 54 minuter mer i hemmet varje dag än vad män gör. Kvinnor arbetar cirka 3,5 timmar i hemmet, män cirka 2,5 timmar. Och då är inte det som kallas *mental load* medräknat, det vill säga den tid som ägnas åt att planera, söka kunskap och organisera vardagen. Om du inte är från Norden är det mycket troligt att det är mindre jämställt där du bor. Globalt sett uppger 708 miljoner kvinnor att omsorgsarbete är orsaken till att de inte är ute på arbetsmarknaden. Detsamma gäller endast 40 miljoner män. Cirka 75 procent av allt hushållsarbete i världen utförs av kvinnor.

Den extra timme som danska kvinnor arbetar i hemmet varje år motsvarar sammanlagt nio veckors heltidsarbete mer än vad män ägnar åt hemmet. Många bäckar små. En stor del av den här tiden handlar givetvis om barnen. De danska kvinnornas inkomst sjunker i genomsnitt med 30 procent när de får sitt första barn, och efter föräldraledigheten ligger de stadigt kvar på i genomsnitt 20 procent under jämförbara män, vilket får allvarliga konsekvenser för deras ekonomiska frihet och pension. I EU "förlorar" kvinnor 242 miljarder euro i lön varje år till följd av det ojämnt fördelade oavlönade omsorgsarbetet. Mäns arbetstid förändras däremot nästan inte alls när de får barn. Den här statistiken rymmer två tragedier. Att utföra oavlönad omsorg är inte bara en börda, det är också en gåva. Både bördorna och gåvorna är just nu mycket ojämnt fördelade.

Om vi tittar på den avlönade sfären i Danmark utgör kvinnor 80 procent av de anställda inom socialtjänsten och vården. I EU är 76 procent av alla som arbetar med omsorg kvinnor. Globalt består omsorgssektorn av cirka 248 miljoner kvinnor och 132 miljoner män.

Kvinnor över hela världen ägnar helt enkelt mer tid åt att ta hand om andra människors väl och ve, både hemma och på jobbet, både med lön och utan. Politikens modersmål kämpar inte bara med att förstå värdet av att ta hand om varandra, det kämpar med att förstå värdet av det mesta som gör livet värt att leva.

Priset på allt och värdet av ingenting

Detta är i allra högsta grad en bok om prisernas makt. På 1870-talet strävade man efter att tillskriva ekonomin samma status som naturvetenskaperna åtnjöt. Fram till dess hade disciplinen kallats "politisk ekonomi" och var allmänt betraktad som en samhällsvetenskap präglad av ideologi, filosofi och vilda interna diskussioner. Men vid den här tidpunkten ändrades begreppet till att bli enbart "ekonomi". Den tidens tänkare ville gärna att samhället skulle vara som fysiken, men de saknade fysikens fasta mått, som kilo, centimeter, volym. För att lösa det här problemet tog ekonomerna till invecklad matematik, och det vetenskapliga måttet som allt landade i var *pris*. Priset blev, och är fortfarande, det mest exakta måttet på värde inom ekonomin. I stort sett all politik är idag formad efter dessa priser. Det pris något tillskrivs är helt avgörande för hur det kommer att prioriteras i det politiska systemet. Saker som är svåra att prissätta – omsorg, vänner, familj, konst och vila – lever farligt i statens matematik.

När allt får ett pris skapas en hierarki. Längst ner hamnar det och de vars värde är svårast att fastställa. Det betyder inte alls att de är värdelösa, utan bara att de i den professionella politiken och samhällsdebatten behandlas som om de var det. När något inte har ett pris blir priset automatiskt noll. Den icke prissatta världen är full av osäkerhet.

Ökande makt

I den här boken ligger tonvikten på det ekonomiska tänkandet i Europa och USA. Det är inte utan anledning. De mest inflytelserika ekonomiska tankarna har spridit sig därifrån till i stort sett jordens alla hörn. För att vara med i EU, FN, Världsbanken och Internationella valutafonden måste man rätta sig efter de etablerade ekonomiska idéerna om nationalekonomi.

Filosofen Olúfémí O. Táíwò och historikern Michael Franczak har sagt att många av beslutsprocesserna i de här institutionerna är en direkt följd av kolonialismen. Och så har vi förstås det outtalade "gentlemen's agreement" som säger att chefen för Internationella valutafonden alltid ska vara europeé och chefen för Världsbanken alltid ska vara amerikan. För att förstå världen är man tvungen att förstå hur världens mest inflytelserika personer tänker.

År 2000 proklamerade ekonomen Edward Lazear stolt att ekonomi (till skillnad från andra samhällsvetenskaper) var en "äkt vetenskap", och därför hade dess metoder en "imperialistisk" makt som hade "invaderat" territorier där metoderna tidigare inte ansågs vara tillämpbara. Det håller jag verkligen med om, men jag vet inte om det är något att vara stolt över.

Att mäta är att leva

Feminismens viktigaste insikt är att de människor och aktiviteter som har högst status i samhället inte har fått den positionen genom neutrala, rättvisa processer. Man måste alltid undersöka saker och ting noggrant för att förstå varför vissa hyllas och andra förringas, varför vissa får bra betalt och andra dåligt. Detta detektivarbete avslöjar ofta våld, tvång och underkastelse som tidigare har varit osynligt.

Den europeiska idéhistorien har av förståeliga skäl alltid lockats av idén om en vetenskap som med rationalitetens hjälp

kunde motverka krig, våld och konflikter och ersätta mänskligt kaos med opolitiska, matematiska och transparenta system. Det är en dröm jag delar, vem vill inte ha det så? Men det skapade en oerhörd intellektuell dragning till allt som kunde mätas, vilket betyder att den bortsåg eller till och med försökte eliminera det i våra liv som var oförutsägbart, kroppsligt och känslomässigt. Och så är det fortfarande.

Under århundradet före upplysningen gick det hett till på den europeiska kontinenten. Gamla levnads- och tänkesätt började ersättas med nya. Häxjakterna, inhägnandet av allmänningar och våldsamma bondeuppror vittnar alla om det. Det var samtidigt en fascinerande tid för vetenskapen: mycket av det som vi är mest stolta över idag härstammar från den här perioden. I kapitel 1 och 2 utforskar jag de förödande dominoeffekter som den tidens filosofi fick för kvinnor och omsorgsarbete. Kvinnorna och hemmet blev svarta lådor som fruktades och smädades för att de var känsliga och oförutsägbara. Många av den tidens manliga filosofer förnekade sin egen dödlighet och sitt beroende av andra. De ville se sig själva som helt obundna och gjorde därför människorna som tog hand om dem osynliga.

I kapitel 3 undersöker jag hur vi byggde upp en värld där en människas lidande kunde leda till ringaktning och hån – och här lyser Britney Spears upp vår väg! Varför var det hon som blev måltavla för vår ilska, och inte alla paparazzi, manager och bloggare? In på scenen kommer den rationella människan, *homo economicus*, som drivs av egenintresse, och vi kommer att se hur förekomsten av omsorg sakta blir undantaget och avsaknaden av omsorg regeln.

I kapitel 4 och 5 visar jag hur ekonomerna stärkte sin makt och befäste ett nytt språkbruk inom politiken. Den pristeori som de kokade ihop var en enorm förändring jämfört med det

som var uppe på bordet tidigare och har lett till omfattande konsekvenser för hur vi värderar saker och ting även idag. Att undersöka sådant som inte har något pris, eller att försöka se bakom priserna, har nästan blivit omöjligt. Vi kommer att förstå hur ekonomerna på 1900-talet började påverka politikerna och utvecklade konceptet BNP (bruttonationalprodukt) – som blev en katastrof för det oavlönade omsorgsarbetet (och för miljön!), eftersom omsorgsarbetet gjordes värdelöst, både i kulturellt och ekonomiskt hänseende.

I kapitel 6 diskuterar jag hur en stor del av den feministiska rörelsen har kommit att betrakta, ibland oavsiktligt, ibland med stort nit, mäns liv som frihet och omsorgsarbete som förtryckande eller till och med slöseri med tid. Lönearbete är äkta frihet, har vi fått höra. Men för de mest utsatta kvinnorna har lönearbete varit ett ständigt inslag i livet – och de känner sig inte särskilt fria. Jag visar hur vi på alla sätt har försökt hålla nere omsorgens kostnader, vilket har lett till att de som utövar den påstås vara både ”naturligt” bra på det och okunniga. Och jag går emot tanken att mäns liv är något som kvinnor bör söka efterlikna – för hur lyckliga verkar männen vara när allt kommer omkring?

En av mina vänner jobbade på ett arkitektkontor som blev uppköpt av ett riskkapitalbolag. Hennes erfarenheter av hur det påverkade omtanken och hennes livsglädje återges i kapitel 7. På arbetsplatsen har vi börjat straffa dem som tänker på andra eftersom det är så svårt att bestämma värdet av det arbetet. Det är bara en sorts person som är optimal: den som ger utslag i resultaträkningen, hela tiden, undantagslöst. Bra för siffrorna, förfärligt för människorna.

Om vi tar ett ännu större grepp och tittar på staten, så har devalveringen av omsorgen gjort att man inom politiken har börjat använda ekonomiska modeller där det inte riktigt

finns någon förståelse för vad offentliga insatser betyder för ekonomin. I kapitel 8 och 9 tar jag fasta på vad det har inneburit för samhället och våra liv. Genom att låta ekonomiska modeller försöka optimera och systematisera omsorgen har sjukhusen blivit till fabriker och medborgarna till kunder. Omsorgssektorn är föremål för ständig misstro, kritik och misstänksamhet. Under sken av rationalitet och vetenskap har ett väldigt politiskt sätt att se på vad det innebär att ge och ta emot omsorg tagit över som det enda alternativet, vilket har lett till en stor omsorgskris som påverkar oss alla.

*

I den här boken försöker vi lösa ett mysterium: Mitt i en tid med ett obeskrivligt välstånd genomgår världen det som experterna kallar en "omsorgskris". Det slås rekord i psykisk ohälsa och ensamhet, det råder stora rekryteringsproblem inom vården och omsorgen, och många familjer är överbelastade och stressade. Det har aldrig funnits mer teknik och resurser att tillgå, ändå möts invånare över hela världen av varsel om nedskärningar i den offentliga omsorgen och utbildningen. Vad är det som händer?

Jag blev feminist för att jag mådde skitdåligt. Om jag inte hade mått skitdåligt skulle jag aldrig ha blivit feminist. När jag var tjugo utsattes jag för ett digitalt sexuellt ofredande. Den överskuggande känslan jag fick var att jag inte förstod vad som hände. Jag förstod inte varför andra behandlade mig som de gjorde, varför jag kände skam och varför jag inte fick någon hjälp. Ända sedan dess har jag alltid uppfattat feminismen som ett försök att förstå vad det är som händer. Min förhoppning är att den här boken kan hjälpa er att göra detsamma: att se med nya ögon på fenomen som är så normaliserade att

man knappt lägger märke till dem. För mig är arbetet med att förstå samhället jag lever i ett sätt av visa respekt för mig själv och för min omgivning.

Folk har i alla tider sagt att saker och ting inte kan vara på något annat sätt. Men det har aldrig någonsin stämt.